

EL BAPTISME DE JESÚS

per MIQUEL ESTRADÉ

El Fill de Déu fet home, que se submergí enmig dels homes fins a morir com moren els homes, s'acostà a Joan per ser batejat, com se li acostaven per a ser batejats aquells qui la predicació del Baptista feia sentir pecadors; i la humilitat del gest li valgué de ser proclamat Fill estimat del Pare, objecte de la seva complaença. El baptisme preparava la mort, perquè baptisme vol dir submersió: submersió en la mort, submersió entre els homes. «Aquell que no havia conegut mai el pecat, Déu per nosaltres el feu pecat», per tal que nosaltres esdevinguéssim en ell justícia de Déu. Jesús morí com moren els homes que la societat fingeix no poder tolerar per massa pecadors; i d'aquesta mort, en nasqué la vida.

Per la immersió en el Jordà i per la mort, que Jesús anomena precisament el seu baptisme, fites de la seva vida pública, Jesucrist ens comunica el seu Esperit, que és com una altra submersió; per l'Esperit els nostres instints d'home vell van morint ofegats en l'aigua salvadora: el cansament, la desesperança, la intolerància, el defalliment, tot això va deixant lloc a una qualitat que només Déu posseeix com a pròpia: no donar mai res per perdut. Tants de blens que vacil·len, tantes canyes esquerdades, tanta feblesa i tanta misèria, tant de pecat i tanta injustícia! Submergits en l'Esperit, podem no perdre mai l'esperança i fer-la encomanadissa a tots aquells qui ens envolten. No donem mai per perduda tanta gent, pobre, però tan digna com nosaltres, que no saben, ni coneixen, ni potser estimen.

El baptisme en l'aigua i en l'Esperit no ens fa uns separats, sinó uns submergits: ens submergim en la mort de Jesús per a ressuscitar amb ell. I això és com dir que ens submergim en el dolor i en la mort de cada dia i de tot el món. Units al Senyor, ho tastem tot, passem per tot, ho assumim tot, per no deixar res ni ningú darrere al moment que esclatarà la vida nova.

Jesús, acostant-se per a ser batejat, compleix el disseny del Pare, la seva voluntat, que és que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat; i nosaltres, submergint-nos entre els homes, hem de portar al cor el mateix disseny, la salvació de tots els homes.

Vigilem, però: el gest humil de Jesús d'acostar-se a Joan per ser batejat ens adverteix que no ens podem acostar amb paraules; les paraules no diuen res, si els fets no les acompanyen. Dir i fer, dir perquè fem; i fer perquè som. La nostra vida és el temps del ser i del fer. Hem estat batejats en el Crist no únicament amb paraules, sinó també en l'Esperit, que és pur dinamisme, urgència a ser i a obrar. Serà un temps llarg, mai no assegurats del tot, sempre en una mena d'equilibri inestable, batuts de totes bandes per esdeveniments de moltes menes; però l'Esperança, aquesta àncora que s'enfonsa en el misteri, ens mantindrà fermes en el que som, en el que fem, en el que confessem. I l'esperança, que és fe en l'amor, té com a condició la pobresa i desemboca en la joia. Només esperen de debò els pobres. I només tasten la joia autèntica aquells qui aconseguen allò que han esperat de cor.

Pobres, esperançats, joiosos, avançant pel món sense por de res, perquè Déu és amb nosaltres. És amb tothom; que els cristians no el posseïm en exclusiva. Saber-ho, que Déu és amb nosaltres perquè Déu ens ho ha revelat, és l'únic privilegi dels cristians. I, al mateix temps, la nostra gran responsabilitat